ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΥΓΟΥ

Μιά κότα πού γεννάει τά μεσάνυχτα. Όλοι οί σοφοί στό πόδι. Ο κομήτης!... Ο πανικός. Ποιός έφαγε τό αύγό; Η τρελλή βασίλισσα. Η κόρη τοῦ «Χιονάτου Γίγαντος». Πῶς έφαγε τό μυστηριῶδες αύγό. Ο ἀββᾶς καί ἡ ὡραία Μαγδαληνή. Η ἐπίθεσις μεσα στό παλάτι. Τό τέλος τῆς Χριστίνας. Πῶς πέθανε ἀπ' τό θυμό της. Τό παράδοξο σημαδι στό πρόσωπο τῆς νεκρῆς κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τώρα μέ τις γιορτές τοῦ Πάσχα, ὅλος ὁ κόσμος ἀσχολεῖται μέ τό μάζευμα καί τό βάψιμο τῶν Πασχαλινῶν αὐγῶν. Θά σᾶς διηγηθοῦμε λοιπόν μιά ἱστορία, γιά ἕνα περίεργο αὐγό, πού τάραξε ἐδῶ καί 250 χρόνια τήν Εὐρώπη.

Μιά μέρα, μετά τά μεσάνυχτα τῆς 2ας Ἀπριλίου 1680, συνέβη στή Ρώμη, ἕνα γεγονός παράξενο, πού ἀναστάτωσε ὅλον τόν κόσμο τότε καί τό ὁποῖο προσείλκυσε τήν προσοχή τῶν σοφῶν καί τῶν ἀσόφων ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης.

Τό μεγάλο καί σπουδαῖο ἐκεῖνο γεγονός ἦταν τό ἑξῆς:

Μιά κότα εἶχε γεννήσει ἕνα αὐγό. Ἀλλά τό αὐγό αὐτό ἦταν κάτι τό ἐξαιρετικό καί τό καταπληκτικό. Ἦταν ἕνα αὐγό πού ὅμοιο δέν εἶχε δεῖ κανείς ὥς τότε.

Ἐν πρώτοις ἡ κότα τό εἶχε γεννήσει μεσάνυχτα, σ' ὥρα δηλαδή ἀφύσικη κ' ἐπί πλέον εἶχε ἀπάνω του ζωγραφισμένον ἕναν κομήτη καί ἄλλα ἀκόμη περίεργα σημεῖα.

Κάποιο φυλλάδιο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὑπό τόν τίτλο «Πρωτοφανές θαῦμα», ἀφοῦ βεβαιώνει τό πρᾶγμα, γράφει παρακάτω:

«Τό γεγονός διεπιστώθη ἀπό τήν Αὐτοῦ Ἁγιότητα τόν Πάπα, ἀπό τήν βασίλισσα τῆς Σουηδίας καί ἀπό τούς πιό ἐπιφανεῖς ἄνδρας τῆς Ρώμης. Οἱ ἐπιφανέστεροι φυσιοδίφαι τῆς Ρώμης, εἶδαν καί ἐξέτασαν τό αὐγό αὐτό καί ἀποφάνθηκαν ὅτι τό θαῦμα εἶνε ἐντελῶς νέο καί χωρίς ἄλλο προηγούμενο.»

***

Γιά τό περίφημο αὐτό αὐγό, ἔγινε τότε τόση φασαρία στή Ρώμη, ὥστε παρεκλήθη κ' ὁ ἀποστολικός Νούντσιος, πού ἦταν στό Παρίσι, νά ζητήση γι' αὐτό τή γνώμη τῶν σοφῶν τῆς ἐκεῖ Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν.

Ἡ εἴδησις μάλιστα αὐτή, ἔκαμε τόσο θόρυβο ἐκεῖ, ὥστε ἡ Ἐφημερίς τῶν Ἐπιστημόνων στό φύλλο τῆς 1 Ἰουνίου 1680 ἐδημοσίευσε τήν εἰκόνα τοῦ περιφήμου αὐγοῦ, μέ τήν ἀκόλουθη λεζάντα:

«Τήν νύχτα τῆς 1 πρός τήν 2 Ἀπριλίου, κατά τήν ὀγδόην ἰταλικήν ὥραν (ἤτοι τήν πρώτη μεταμεσονύκτιον σύμφωνα μέ τήν ἰδική μας), στή Ρώμη, μιά κότα ἡ ὁποία δέν εἶχε κάμει ἕως τότε αὐγό, ἀφοῦ ἐκακάρισε κατά παράδοξο καί θορυβώδη τρόπο γέννησε ἕνα αὐγό πολύ μεγαλείτερο ἀπό τά συνηθισμένα, ἀπάνω στό ὁποῖο διακρίνουναι ἕνας κομήτης κι' ἄλλα σημεῖα.»

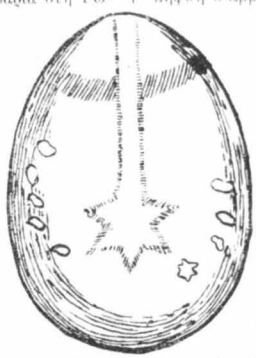

***

Λίγες μέρες μετά τή γέννηση τοῦ αὐγοῦ αὐτοῦ, φάνηκε στό στερέωμα ἕνας κομήτης, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τόν κόσμο νά τρομάξη.

Ἕνας χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γράφει:

«Ὁ φόβος πού κατέλαβε τούς πάντας εἶνε μεγάλος. Οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν πώς ὁ κομήτης προμηνύει ἕναν νέο κατακλυσμό. Ἐν τῷ μεταξύ πολλοί κάνουν τή διαθήκη τους καί προβλέπουν τό τέλος τοῦ κόσμου!...»

Σέ ποιόν ὅμως ἄφηναν τήν...περιουσία τους,ἐκεῖνοι πού πίστευσαν ὅτι ἐτρόκειτο ὅλα νά χαθοῦν, ἄνθρωποι καί ὑπάρχοντα, δέν μᾶς τό λέει ὁ χρονικογράφος.

Ὡς ἐδῶ ἀναφέραμε ὅσα περίπου ἀφηγεῖται γιά τό περίφημο αὐγό καί τόν κομήτη του ὁ Πίος Ἐμμανουέλλι, ὑπό τόν τίτλο «Ἀστρονομικά φαινόμενα καί ἐπιστημονικά περίεργα». Στό τέλος τοῦ συγγράμματός του ὁ Ἐμμανουέλλι λέει τά ἑξῆς:

«...Δέν κατώρθωσα νά μάθω τί ἀπέγινε τό περίεργο ἐκεῖνο αὐγό. Μήπως τό ἔφαγαν οἱ φυσιοδίφαι πού πῆγαν νά τό ἐξετάσουν;»

Τό αὐγό ὅμως αὐτό δέν τό ἔφαγαν οἱ φυσιοδίφαι. Τό ἔφαγε, λέει ἡ παράδοσις, ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα.

Ἡ Χριστίνα τήν ἐποχή ἐκείνη παραιτηθεῖσα τοῦ θρόνου της καί ἀρνηθεῖσα τήν πίστι τῶν προγόνων της κατέβηκε στή Ρώμη, μέ μιά μεγάλη ἀκολουθία γιά νά διατράξη κάθε εἴδους παραδοξότητα, ἀσέβεια καί τρέλλα.

Ἡ Χριστίνα τῆς Σουηδίας, ἦταν μοναχοκόρη τοῦ «Χιονάτου Γίγαντος», ὅπως λέγοταν ὁ τελευταῖος τῶν Βάζα, ὁ Γουσταῦος Ἀδόλφος: γιά τήν κατάλευκο ἐπιδερμίδα του, τό ψηλό του ἀνάστημα καί τήν ξανθή του γενειάδα.

Ἀλλά ὅσο ἄσπρος ἦταν ὁ πατέρας της, τόσο μελαψή ἦταν ἡ Χριστίνα.

Ἦταν κοντή, μελαχροινή, μέ μαύρη τριχωτή ἐπιδερμίδα, μέ μεγάλη καί κυρτή μύτη, μέ φωνή βροντώδη καί σκληρή.

Ὅταν ἀνέβηκε στό θρόνο ἦταν ἓξ ἐτῶν. Στήν ἀρχή ἔπεσε μέ τα μοῦτρα στίς σπουδές κ' ἔδειξε πρωτοφανή ἀγάπη γιά τή μάθησι. Ἔπειτα ὅμως τά ἄφησε ὅλα κι' ἄρχισε τά γλέντια.

— Αἱ ἀσχολίαι μου, ἔλεγε συχνά, εἶνε στό νά τρωγω, νά κοιμοῦμαι καλά, νά μελετάω λίγο, νά γελῶ καί νά βλέπω γαλλικές, ἰταλικές καί ἱσπανικές κωμωδίες στό θέατρο.

Ἡ Κρατικές ἀσχολίες δέν τήν ἐνδιέφεραν διόλου. Ἀφοῦ ἔκαμε διάφορες τρέλλες, ἕνα πρωΐ εἰσήλθε θριαμβευτικά στή Ρώμη, ἱππος, φορῶντας μιά στολή ἀνδρική, μαῦρο μανδύα καί ἕνα τεράστιο καπέλλο μέ χρυσά κορδόνια.

Ἀπό τότε ἄρχισαν ἡ ἐξωφρενικότητές της.

Ἐμάλωνε μέ ὅλους, προστάτευε τά κακοποιά στοιχεῖα, τῆρε στήν ὑπηρεσία της ἕνα ἱμπρεσάριο τόν Ντ' Ἀλιμπέρτ, ἱδρυτή τοῦ ὁμωνύμου θεάτρου καί ἕναν ἀγύρτη, τόν Ὁρατιο τῶν Βουρβώνων. Ἔπειτα ἔβαλε νά δολοφονήσουν τόν πρώην λατρευτό της Μαναλτέσκι καί διάλεξε γιά καθηγητή της τόν νεώτερο καί ὡραιότερο καρδινάλιο Δέκιον Ἀτζολίνι!...

Δέν εἶνε λοιπόν παράξενο ἐκεῖνο πού γενικῶς πιστεύεται, ὅτι δηλαδή ἡ βασίλισσα αὐτή, μόλις ἄκουσε γιά τό περίφημο αὐγό, τοῦ ἀπέδωσε, ποιός ξέρει, ποίες θεῖες καί μαγικές δυνάμεις, τό ζήτησε νά τό ἰδή καί τό ἔφαγε μυστικά, ὅπως λένε, κατασκευάσασα μ' αὐτό μιά ὀμελέτα!...

***

Ἡ Χριστίνα ὅμως, καί ἅμα ἔφαγε τό περίφημο ἐκεῖνο αὐγό δέν φρονίμεψε, δέν ἔβαλε μυαλό.

Ἕνα βράδυ, τέλος, ἕνας τολμηρός ἀββᾶς, θέλησε νά μεταχειρισθῆ βίαν ἐπί τῆς ὡραίας φίλης της βασιλίσσης, τῆς καλλιτέχνιδος Ἀγγελικῆς-Μαγδαληνῆς-Βολία, μέσα στό ἴδιο σπίτι τῆς βασιλίσσης. Ἡ Χριστίνα ὅταν τό μάθε αὐτό ἔγινε ἔξω φρενῶν. Διεταξε νά συλληφθῆ ὁ ἀββᾶς καί νά ὁδηγηθῆ ἐνώπιόν της, γιατί εἶχε ὁρκισθεῖ νά τόν τιμωρήσει μ' ἕναν τρόπο τρομακτικό πού νά ἀφήση ἐποχή στόν κόσμο, καί νά πάρη ἔτσι ἐκδίκησι, γιά τήν προσβολή μέ τά ἴδια της τα χέρια.

Ὁ φτωχός ἀββᾶς κατάλαβε ὅτι ἦτανε χαμένος πλέον. Τρέμοντας καί κλαίγοντας πῆγε κ' ἔπεσε στά πόδια τοῦ Ποντίφηκος καί τόν παρακαλοῦσε νά τόν σώση.

Ὁ Ποντίφηξ πράγματι ἐπενέβη καί τόν ἔσωσε.

Ἡ βασίλισσα μόλις ἀντελήφθη ὅτι διέφυγε τό θῦμα της, ἔπαθε δυνατή νευρική κρίσι καί σωριάστηκε κάτω νεκρή!...

Ὅταν τήν ἔπλωσαν στό κρεββάτι, ἐπάνω στο μέτωπό της, σχηματίσθηκε ἕνα αὐγό μ' ἕνα χρῶμα παράξενα βαθυμέλανο!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Καί αὐτά ἀκόμα τά μεγαλείτερα, τά πιό φωτεινά πνεύματα ἔχουν τίς ἀδυναμίες των.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, λ. χ. ἦταν ἐξαιρετικά προληπτικός. Αὐτό δέν τό λέμε ἐπειδή πίστευε στόν πνευματισμό ἤ ἐπειδή φρονοῦσε ὅτι μποροῦσε νά κουβεντιάση μέ τά πνεύματα. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ ἔκανε κάτι περισσότερο. Ἐπίστευε βαθύτατα ὅτι ὅλοι οἱ ζωντανοί περιτριγυρίζονται ἀπό τίς ψυχές τῶν νεκρῶν πού ἀγάπησαν ἤ πού γνώρισαν καί ὅτι εἶνε δυνατόν νά συνεννοηθοῦμε μαζύ μέ τίς ψυχές αὐτές ὁποιαδήποτε ὥρα. Ἡ μεγάλη αὐτή «πνευματομανία» τοῦ Οὐγκώ, τόν ἔκανε νά πιστεύη ὅτι ἄν κανένα ἐλάχιστο μέρος τοῦ σώματός μας, ἤ κάτι δικό μας τελοσπάντων ἔπεφτε στά χέρια ἑνός ἐχθροῦ μας, θά μποροῦσε αὐτός μέ τό μέσον τοῦτο, νά ἔλθη σ' ἐπικοινωνία μαζύ μας μετά τό θάνατό μας καί νά βασανίζη διαρκῶς τό πνεῦμα μας... Καί γ' αὐτόν ἀκριβώς τόν λόγο, κάθε φορά που πήγαινε στόν κουρέα νά κόψη τά μαλλιά του, φρόντιζε ὕστερα...νά μαζεύη προσεκτικά ὅλες τίς τρίχες, νά τίς πηγαίνη σπίτι του καί νά τίς κλειδώνη σ'ἕνα σεντοῦκι, γιά νά μήν πέσουν στά χέρια τῶν ἐχθρῶν του!...